

Arrest

nr. 204 814 van 1 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 mei 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat D. GEENS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en een moslim van Berberse origine te zijn. U bent geboren in Nador en woonde vervolgens tot 2010 in Arekmane, Marokko. In 2010, na de echtscheiding van uw ouders, verhuisde u samen met uw moeder naar Selouane, waar u tot uw vertrek uit Marokko verbleef. U bent tot het derde lager middelbaar naar school gegaan en na uw studies werkte u ongeveer een jaar als zeeman in Arekmane. In 2008 ging u vervolgens in de handelssector werken. Door dit werk kreeg u echter problemen, zo werd u in elkaar geslagen en werd u gevraagd daar niet meer te verkopen, waardoor u na een half jaar al besloot te stoppen met dit werk. Nadien werkte u enkel af en toe, bijvoorbeeld één keer per maand in de schoonmaaksector.

Uw moeder heeft een neurologisch probleem, waardoor zij medicatie en verzorging nodig heeft. Daarenboven is uw broer O. (...) een hartpatiënt en kan hij niet meer werken. In Marokko verdiende u onvoldoende om voor uw zieke familieleden te kunnen zorgen. Omdat u voor uw moeder wou kunnen zorgen had u uiteindelijk besloten om naar Europa te vertrekken. Uw doel was om in Europa te werken, geld te verdienen en hiermee dan vervolgens uw familie in Marokko te ondersteunen. Met behulp van uw zus S. (...), die in Nederland verblijft en eveneens over de Nederlandse nationaliteit beschikt, had u een Spaans visum kunnen bekomen dat geldig was van 12 januari 2016 tot 10 februari 2016. Begin 2016 verliet u Marokko en reisde u met het vliegtuig van Nador naar Barcelona, Spanje. U had een neef in Barcelona en verbleef in totaal ongeveer drie à vier maanden in Spanje. Hoewel uw verblijf in Europa ondertussen illegaal geworden was reisde u verder naar Amsterdam, Nederland, waar u bij uw zus S. (...) verbleef. Na zeven maanden verliet u Nederland en reisde u naar België, waar u begin 2017 aankwam. U verbleef hier bij verschillende vrienden in Antwerpen en kreeg ook af en toe hulp van bepaalde organisaties. U bent verloofd met L. A.-J. (...), een Nederlandse, en had met haar een aanvraag tot samenwonen ingediend, maar uw aanvraag werd echter geweigerd. U bleef vervolgens illegaal op het Belgische grondgebied en op 26 maart 2018 werd u uiteindelijk aangehouden bij een politiecontrole. U werd overgebracht naar het Transitcentrum Caricole, waarna er op 11 april 2018 een eerste repatriëringspoging naar Nador, Marokko, gepland werd. U weigerde echter mee te werken aan deze repatriëringspoging en de volgende dag, op 12 april 2018, diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten voor: paspoort, identiteitskaart, rijbewijs, kaartje en vluchtgegevens.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Voorts dient er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Allereerst blijkt uit uw gedrag allerm minst een nood aan internationale bescherming. U verliet Marokko immers reeds in januari of februari 2016, waarna u respectievelijk vier maanden in Spanje en zeven maanden in Nederland verbleef. Sinds januari 2017 verblijft u in België, waar u op 12 april 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS, p. 8-9). Dat u na uw aankomst in Europa nog meer dan twee jaar wachtte alvorens een verzoek tot het bekomen van internationale bescherming in te dienen valt moeilijk te vereenzelvigen met een gegronde vrees voor vervolging. Hoewel u op het moment van uw binnenkomst op het Europese grondgebied beschikte over een geldig Spaans visum, dient hierbij opgemerkt te worden dat dit visum slechts tot 10 februari 2016 geldig was en u hierna illegaal in Europa verbleef, zo was uw verblijf in België dus ook gedurende meer dan een jaar en drie maanden illegaal (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier en CGVS, p. 9-10). Gezien uw parcours en uw onzekere verblijfssituatie in België, evenals in Spanje en Nederland, had u zich reeds veel eerder tot de bevoegde instanties kunnen wenden indien u daadwerkelijk internationale bescherming nodig had. Uw verklaring dat u niet wist wat de asielprocedure was totdat dit aan u uitgelegd werd in het Transitcentrum Caricole kan allesbehalve overtuigen (CGVS, p. 9-11). Hoewel u meer dan een jaar en drie maanden illegaal in België verbleef, blijkt uit uw verklaringen dat u enkel geprobeerd heeft om uw verblijf te legaliseren door samen met uw verloofde, die over de Nederlandse nationaliteit beschikt, een aanvraag tot samenwonen in te dienen. Niettegenstaande deze aanvraag geweigerd werd, heeft u geen andere pogingen om uw verblijf in België te legaliseren en/of om bescherming van de Belgische autoriteiten te zoeken (CGVS, p. 10). Indien u een vrees voor Marokko zou koesteren, moet u redelijkerwijze bewust geweest zijn van het

belang van een regulier verblijf in België ten einde uw veiligheid te garanderen. Daarenboven verbleef u gedurende uw illegaal verblijf in Spanje, Nederland en België bij familieleden en vrienden die wel over een (Belgische) verblijfsvergunning beschikten of die de nationaliteit bekomen hadden (CGVS, p. 8-10). Daar uw vrienden en familieleden reeds met de bevoegde immigratiediensten in aanraking gekomen waren, kan aangenomen worden dat zij u ook hadden kunnen helpen of toch minstens hadden kunnen informeren over mogelijke procedures die u kon doorlopen, en dus ook de asielpcedure. Daarenboven geeft u zelf aan dat u in België ingeschreven en ondersteund werd door (liefdadigheids-)organisaties (CGVS, p. 10). Gelet op uw illegaal verblijf en onzekere leefsituatie, kan redelijkerwijze verwacht worden dat deze organisaties u op de hoogte gesteld hebben van de verschillende verblijfsprocedures in België, waaronder de asielpcedure. Dat u desalniettemin pas op 12 april 2018, nadat er reeds op 11 april 2018 een eerste repatriëringspoging naar Marokko voorzien werd, een verzoek om internationale bescherming indiende is onbegrijpelijk en doet ernstig vermoeden dat u uw verzoek om internationale bescherming louter indiende om uw repatriëring naar Marokko tegen te houden. Uw handelingen zijn bijgevolg niet in lijn met het gedrag van een persoon die nood heeft aan internationale bescherming.

Hiernaast dient opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u in Marokko niet dient te vrezen voor vervolging zoals gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie. U beweert immers Marokko enkel verlaten te hebben omdat uw moeder en broer ziek zijn en u voor hen wou zorgen, maar u in Marokko niet voldoende verdiende. Uw doel was immers om in Europa te werken, geld te verdienen en hiermee dan vervolgens uw familie in Marokko te steunen. Er zouden geen andere redenen zijn waarom u Marokko verlaten hebt (CGVS, p. 4 en 11-12). Uw vertrek uit Marokko was dus louter ingegeven door socio-economische motieven. Dergelijke asielmotieven ressorteren niet onder één van de criteria van de Vluchtelingenconventie die voorziet in internationale bescherming voor personen die in hun land van herkomst omwille van nationaliteit, ras, politieke overtuiging, religieuze overtuiging, of het behoren tot een bepaalde sociale groep, voor vervolging dienen te vrezen.

Evenmin maakt u aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Marokko alsnog dient te vrezen voor vervolging. Zo verklaart u immers enkel dat u bij een terugkeer naar Marokko eventueel zelfmoord zal plegen, u zou u dan immers bijzonder slecht voelen en de miserie van uw moeder en broer niet kunnen aanzien (CGVS, p. 4, 9 en 11-12). Andermaal dient er opgemerkt te worden dat dergelijke zaken los staan van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Hoewel u wel aangeeft dat u in het verleden omwille van uw werk in de handelssector wel in elkaar geslagen werd door andere handelaars, dient hierbij opgemerkt te worden dat dit evenmin ressorteert onder de criteria van de Vluchtelingenconventie en dat deze incidenten onvoldoende ernstig is. Deze incidenten dateren bovendien reeds van 2008, ondertussen al bijna 10 jaar geleden, en zijn bijgevolg niet meer actueel. Daarenboven vond u deze incidenten destijds onvoldoende ernstig om het land te verlaten en stopte u in 2008 met uw werkzaamheden in de handelssector, waarna u ook geen problemen meer gehad zou hebben (CGVS, p. 7 en 12). Hiernaast zou u in Marokko nooit problemen gekend hebben met de Marokkaanse autoriteiten en zijn er evenmin elementen voorhanden die erop wijzen dat u bij een terugkeer naar Marokko problemen zou kennen (CGVS, p. 12).

Bovenstaande bevindingen in acht genomen dient het CGVS te concluderen dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen immers enkel uw identiteit aan, een element dat momenteel niet in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 3 EVRM, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 195, van de artikelen 48 tot en met 48/6 en 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel

(RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), dit artikel inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet louter vermeldt zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of de aanduiding hoe deze het voormelde artikel zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Gezien verzoekende partij geen enkele concrete aanwijzing geeft van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.3. Waar verzoekende partij laat gelden dat de commissaris-generaal niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6/1, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van vijftien werkdagen, en dat deze termijn had dienen te worden gerespecteerd daar zij in detentie wordt gehouden, wijst de Raad er vooreerst op dat deze beslissingstermijn een termijn van orde betreft en dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Voors moet worden gesteld dat de vrijheidsberoving overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze vrijheidsberoving.

2.2.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.5.1. Verzoekende partij beperkt zich in haar verweer door te stellen dat zij om louter familiale redenen niet kan terugkeren naar haar land van herkomst en dat de problemen omwille van haar Berberse afkomst – het in het verleden geslagen worden door Arabisch sprekenden – niet de reden vormden voor haar vertrek uit Marokko. Zij herhaalt, zoals eerder aangegeven bij het gehoor op het Commissariaat-generaal, besloten te hebben bij gedwongen terugkeer zelfmoord te zullen plegen daar zij niet wil toekijken hoe haar moeder en broer voor haar ogen aan het sterven zijn. Verzoekende partij wenst in België te kunnen blijven teneinde haar familie financieel te kunnen ondersteunen en geneesmiddelen voor hen te kopen. Verzoekende partij voegt toe dat een verzoek om internationale bescherming niet van belang was nu zij zelf steun kreeg vanuit haar sociaal en familiaal netwerk waardoor zij zonder de steun van de overheid kon overleven en dat zij haar toestand wou regulariseren niet door een asielaanvraag, maar via de “gewone manieren”, bijvoorbeeld via gezinshereniging of via langdurig verblijf in Spanje.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verweer niet verder komt dan het louter op summere wijze hernemen van het door haar voorgehouden asielaanvraag. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. Uit voormeld betoog blijkt bovendien duidelijk dat verzoekende partij het ondanks haar illegaal verblijf en derhalve de kans op elk moment te worden gerepatriëerd naar haar land van herkomst niet nodig achtte zich onder de bescherming van de Belgische autoriteiten te plaatsen door een verzoek om internationale bescherming in te dienen omwille van een vrees voor vervolging in haar land van herkomst of het lopen van een reëel risico op ernstige schade aldaar. Verzoekende partij voert geen enkel concreet verweer aan tegen de vaststelling van verwerende partij dat het socio-economisch motief, in het bijzonder haar land te hebben verlaten omdat zij aldaar niet genoeg kon verdienen om voor haar moeder en broer te zorgen, niet ressorteert onder één van de vijf criteria bepaald bij artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 waarnaar verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en toont op generlei wijzen aan waarom haar met

toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet op basis van deze feiten een internationale beschermingsstatus zou moeten worden toegekend. Door de Raad kan niet worden ingezien hoe de voormelde socio-economische omstandigheden in hoofde van verzoekende partij kunnen leiden tot een ernstige schade bestaande uit doodstraf, executie, foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekende partij duidt dit evenmin *in concreto*.

Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De subsidiaire beschermingsstatus kan eveneens worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Marokko een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

2.2.6. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij bijgebracht documenten (administratief dossier, stuk 7), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor via videoconferentie van 3 mei 2018 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.7. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielaanvraag van verzoekende partij, dat zich louter steunt op socio-economische overwegingen, niet ressorteert onder de criteria van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en evenmin onder de bepalingen betreffende de subsidiaire bescherming oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.8. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT